

uden at dertil behøves Departementschefer eller Fuldmægtige. Det er overhovedet med en egen Følelse, at en ældre Mand, der har deeltaget saameget i det offentlige Liv som jeg, kaster Blikket tilbage til de forløbne Aar, gjen- nem hvilke vi have udviklet os til vor' nærværende frie Forfatning. Jeg mindes grant den Dag, da man i den forgangne Stænder- tid i Skehøe stærkt raabte paa, at det Første, hvortil man vilde benytte den Frihedsinstitu- tion, som den paa den Tid var, var til at reducere Danmarks Hof- og Statskalender til en Ubethdelighed. Der kom imidlertid ikke den allerminste Reduction. Jeg mindes, hvorledes den høitagtede Folkethingsmand for Aal- borg, der sidder her foran mig (Sponned), i Begyndelsen af vor frie Forfatning, for om- trent 20 Aar siden, da vi toge fat paa at ud- vikle vore Communer, og da der var For- handlinger derom, yttrede, at der ganske vist, naar vore communale Forhold havde udviklet sig i nogen Tid og vare modne, vilde kunne foretages Indskrænkning i Regjeringspersonalet og i den Regjering og Allestedsregjering, som har været et af de Under, hvorunder vi have lidt saameget, men at man foreløbig maatte blive staaende ved, hvad der var. Naar jeg tænker tilbage og gaer igjennem til Nuet, saa tør jeg paastaae, at vi i dette Dieblik have flere Embedsmænd end dengang, for ikke at tale om større Udgifter, hvilket jo for endeel kan ligge i og ogsaa virkelig ligger i de for- dyrede Forhold, der stedse gjøre Udgifterne større. Jeg siger, at det efter min Mening er saa langt fra, at denne Regjering er indskrænket, eller at vort Embeds personale er formindsket, at snarere det Modsatte finder Sted. Nu er det min Overbevisning, at Regjeringen alene med den bedste Villie ikke kan forudsættes at komme til noget Reform- forslag i denne Retning, der egentlig kan til- fredsstille os. Det er ganske vist saaledes for mig, at er der noget Forhold, hvori det paa- ligger Repræsentationen — ikke som Ret, men som Pligt — at tage energisk fat, da er det netop i dette. Naar jeg før sagde, at Finants- ministeren i Udførelsesmaaden kunde have truffet en heldigere Vej end den, han har fulgt, da sigtede jeg til, at det er min Anskuelse, at er

der nogen Reform, om hvilken det gjælder, at den maa foretages i sin Heelhed og i sit Sam- menhæng, og at den maa foretages af samar- bejdende Kræfter ikke blot i Regjeringen, end- sige ubelukkende i Regjeringen, men tillige i Repræsentationen og allerhelst af begge, saa er det den nærværende. Havde den høitærede Minister nedsat en Commission af sine Re- gjeringsmænd og af Repræsentationen ubedt sig et Udvalg til at sammentræde med den, da er jeg overbevist om, at vi vilde have faaet, ikke stykkevisse Forslag som nu, men et heelt og gennemgribende Forslag, et Forslag, som vi for det Første kunde haabe at faae igjennem i pas- sende Tid, og for det Andet at finde os tilfreds- stillede ved. Jeg troer, at den ærede sidste Taler neppe vil have Ret, naar han mener, at det i denne allerede meget fremrykkede Ses- sion lettelig kan blive Tilfældet, at vi kunne faae et Arbejde som dette Lovudkast tilendbragt i Rigsdagen; men jeg troer endnu mere, at faae vi det tilendbragt, saa have vi flaaet fast, hvad Mange af os idetmindste ville mene ikke fortjente det. Vor Grundlov har i sin § 46 en Bestemmelse, som siger, at ethvert af Thingene kan til at undersøge almeenvigtige Gjen- stande nedsætte Commissioner af sine Medlem- mer, og at disse Commissioner ere berettigede til saavel af offentlige Myndigheder som af private Borgere at forbre Oplysninger med- deelte, mundtligt eller skriftligt. Jeg hælder til den Mening, at da Regjeringen ikke er gaaet den Vej, som jeg allerede har ankydet, og da den stykkevisse Forelæggelse af disse Organisa- tions- og Lønningsslove efter min Mening umuligt kan være helbig, kunde der være god Opfordring for dette Thing til at overveie, om det ikke i dette Tilfælde, for dette Lovudkast og for de andre Lovudkast, vi see imøde, kunde føle sig opfordret til at foranledige, at det Udvalg, der upaatvibelig bliver nedsat, vilde tage under Overveielse, om en saadan parla- mentarisk Commission ikke kunde og burde være at nedsætte, med særligt Hensyn ikke blot til at vinde Besparelser for Statskassen, men ligesaa vel til at udvikle Reformen saaledes, at den besor- drede Selvstyrelsen og befriede for det Tab af Tid og Kræfter, der maatte være tilstede. Et særligt og uafhængigt Forslag derom agter jeg